

Justitsminister Søren Pape Poulsen
Justitsministeriet
Slotsholmsgade 10
1216 København K

AMNESTY INTERNATIONAL
DANSK AFDELING

Gammeltorv 8, 5. sal
1457 København K

T: 3345 6565
F: 3345 6566

www.amnesty.dk
amnesty@amnesty.dk

25. maj 2018

Kære Søren Pape Poulsen

Amnesty International har fulgt udviklingen i sagen om politiets håndtering af Tibet-demonstranter under kinesiske statsbesøg i 2012 og 2013 og særligt spørgsmålet om opklaringen af, hvem der i givet fald traf beslutningen om – og gav ordren til – at demonstranterne skulle forhindres i at nå frem til den kinesiske delegations rute og fratages deres bannere.

Vi bifaldt beslutningen om at nedsætte en undersøgelseskommission til at udrede forløbet og placere ansvaret for beslutningen om at forhindre demonstranterne i at udøve deres grundlovssikrede ytrings- og forsamlingsfrihed. Det er i sagens natur afgørende at få placeret et ansvar, herunder særligt for at sikre, at noget lignende ikke sker igen, næste gang en betydelig handelspartner med totalitært styre besøger Danmark.

Undersøgelseskommissionens konklusion – at man fandt grundlag for at placere ansvar hos to mellemledere i politiet, men ikke i øvrigt nogen andre, fra politiet, Justitsministeriet eller Udenrigsministeriet eller andet steds - var et skuffende resultat. For Amnesty International forekom det usandsynligt, at en beslutning om at give ordre til at tilsidesætte nogle af de vigtigste frihedsrettigheder i grundloven skulle være truffet af to mellemledere hos politiet.

I lyset af den manglende dokumentation fra de implicerede ministerier og tidligere højtstående politifolk burde kommissionens svar efter vores opfattelse have været formuleret således, at man ud fra den mangelfulde dokumentation ikke fandt grundlag for at drage *nogen som helst konklusioner* om politiledelsens eller ministeriernes mulige medansvar for beslutningen om at krænke ytrings- og forsamlingsfriheden.

Med de seneste oplysninger om, at Udenrigsministeriet havde en lang række mails i backup-filer, som alle kunne gendannes og kunne have været overgivet til undersøgelseskommissionen, finder Amnesty, at det er åbenbart, at den gennemførte undersøgelse ikke bør få lov at stå alene som et gyldigt resultat. Hvis gengivelsen i medierne er korrekt – nemlig, at Udenrigsministeriet var bekendt med, at man rådede over de nævnte backup-filer, men ikke fandt anledning til at gøre kommissionen opmærksom på denne mulighed for at styrke grundlaget for undersøgelsen - så bør den dokumentation, som således er kommet for dagens lys, gøres til genstand for en grundig undersøgelse. Om man vil formulere det som et tillæg til det oprindelige

kommissorium eller vælge en anden løsning, er en teknikalitet, som ikke bør få indflydelse på beslutningen om at genåbne undersøgelsen.

Du har udtalt dig imod en genåbning af undersøgelsen, idet du har anført, at der ikke i løbet af den skete undersøgelse er fundet noget af interesse, og at du på den baggrund mener, at en yderligere undersøgelse ikke kan forventes at føre til ændrede eller nye konklusioner.

Efter Amnestys opfattelse er det spørgsmål, som man må stille, snarere, om fraværet af interessant dokumentation og resultater *ikke netop* må tilskrives, at undersøgelsen skete på et utilstrækkeligt grundlag. Under alle omstændigheder har Udenrigsministeriet ikke betjent undersøgelseskommissionen loyalt ved at fortie eksistensen af den tilgængelige dokumentation på ministeriets backup-systemer.

Vi skal på den baggrund opfordre dig til at tage skridt til formulering af et tillægskommissorium til undersøgelseskommissionen om at undersøge det nu fremkomne materiale. Kun derved kan det afklares, om vi kan komme nærmere sandheden om ansvaret for de skete krænkelse af ytrings- og forsamlingsfriheden og så vidt muligt sikre os imod gentagelser i fremtiden.

Venlig hilsen

Trine Christensen
Generalsekretær